

„Ние долуподписанитѣ граждани на градъ Пиротъ съ настоящето си удостовѣряваме прѣдъ Бога и прѣдъ цѣлия свѣтъ, че сме българи и такива ще останемъ ние и нашитѣ дѣца и, че желаемъ да останемъ политически подъ онази властъ, подъ която ще останатъ и другитѣ наши братя българи“. Адресътъ веднага се изпълня съ подписитѣ на всички присѣтствуващи. Останалитѣ граждани продължавали да го подписватъ до вечерята на 8 февруари 1878 г.

Споредъ рѣшението на събранието, този адресъ трѣбвало да бѣде прѣдставенъ отъ владиката Евстати на сръбскитѣ власти, но, поради настѣпилитѣ заплитни, не се е успѣло въ това: съобщенъ е билъ устно. Поразенъ отъ туй народно рѣшение, Стефановичъ арестува на другия день — 9 февруари — учителя Георги Табаковъ. Народното негодувание се увеличава. По-първитѣ граждани се събиратъ прѣзъ нощта на съвѣщание въ кжщата на Коте Кръстевъ — баща на видния нашъ професоръ и литературенъ критикъ д-ръ К. Кръстевъ — дѣто рѣшаватъ: владиката да заяви народното желание, изразено въ адреса, както и да иска освобождението на учителя, а гражданитѣ да го придружатъ до конака, та по единъ демонстративенъ начинъ да покажатъ, че подкрѣпятъ духовния си пастиръ и, че тѣ сж българи. Докато стане това, прѣска се слухъ, че и другиятъ учителъ, Хр. Парсаровъ, е арестуванъ, а останалитѣ учители ще бждатъ интернирани: кой въ Бѣла-Паланка, кой въ Нишъ, за да не прѣчатъ на сръбското дѣло. Срѣдъ такава атмосфера трѣгва и владиката Евстатий къмъ конака. Веднага запусътва цѣлата чаршия, за да загъмжи отъ събраното гражданство двора на конака. Слѣдъ малко вратата се отварятъ и народътъ вижда владиката тласканъ отъ началника Стефановичъ. Нѣкой извиква: „бре, владиката го пждятъ и поругаватъ тѣзи . . . що гледаме бре“. Нѣколцина се хвърлятъ разярено къмъ началника, сграбчатъ го и го надвесватъ прѣзъ прозореца, готови да го запокитятъ надолу. Подиръ тѣхъ нахлуватъ и други. Подига се цѣла буря отъ хули и псувни по адресъ на сърби и на всичко сръбско. А народътъ долу вика: „ние сме българи, не чеме да сме сърби, долу сърбитѣ, дайте ни даскалитѣ, искаме си ги!“ Кога поутихва народниятъ гнѣвъ, обяснява се на началника и на прѣдседателя на окр. сждъ Иличъ, че населението е българско и, че сръбскитѣ власти нѣматъ право да пждятъ учителитѣ му отъ тѣхното отечество.